

Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами Ҳафт

*Войи сеюм ва бархостани Малакути Ҳафтум: аҳамияти нубуввати
Қонуни Якшанбе*

Jeff Pippenger

2023-10-29

Дар боби ёздаҳуми Ваҳй, ду шоҳид ҳамчун нишонае ба осмон боло бурда мешаванд дар «ҳамон соат», ки «як даҳуми шаҳр» фурӯ меафтад. Дар он соат «войи дуюм гузашт; ва инак, войи сеюм ба зудӣ меояд». Ислои карнаи ҳафтум ва войи сеюм аст, ки дар «соати» «заминларза»-и қонуни якшанбе меояд.

Ва овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ва дар ҳамон соат заминларзаи азиме ба амал омад, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар он заминларза ҳафт ҳазор нафар аз мардум кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои осмонро ҷалол доданд. Войи дуюм гузашт; ва инак, войи сеюм ба зудӣ меояд. Ва фариштаи ҳафтум карнай навохт; ва дар осмон овозҳои бузурге баланд шуданд, ки мегуфтанд: «Салтанатҳои ин ҷаҳон салтанатҳои Худованди мо ва Масеҳи Ё гардидаанд; ва Ё то абадулобод салтанат хоҳад кард». Ва он бисту чор пире ки пеши Худо бар тахтҳои худ нишаста буданд, бар рӯйҳои худ афтода, ба Худо сачда карданд, ва гуфтанд: «Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки ҳастӣ, ва будӣ, ва хоҳӣ омад; зеро Ту қудрати бузурги Худо ба даст гирифтаӣ ва салтанат рондаӣ. Ва халқҳо ба ғазаб омаданд, ва ғазоби Ту фаро расид, ва вақти мурдагон, то ки доварӣ карда шаванд, ва то ки подош диҳӣ бандагони Худ — анбиё ва муқаддасон ва онҳоро ки аз номи Ту метарсанд, хурду бузург, ва то небуд сози онҳоро ки заминро небуд месозанд». Ва маъбади Худо дар осмон кушода шуд, ва дар маъбади Ё сандуки аҳди Ё дида шуд; ва барқҳо, ва овозҳо, ва раъдҳо, ва заминларза, ва жолаи бузург ба амал омад. Ваҳй 11:12–19.

Ду шоҳид дар абр ба осмон сууд мекунанд, ки аз ҷиҳати нубуввати гурӯҳе аз фариштагонро ифода менамояд. Чунон ки қаблан дар ин мақолаҳо иқтибос гардида буд ва чунон ки дар Ҷадвалҳои Ҳабаққуқ омадааст, Хоҳар Уайт муайян месозад, ки вақте паёмҳои ҷудогонае, ки ҳамчун фариштаи якум, дуюм ва сеюм тасвир шудаанд, ба таърихи нубуввати ворид мегарданд, онҳо ба сурати фариштагони ягона тасвир меёбанд; аммо паёми Нидои Нисфи Шаб бо бисёр фариштагон ифода шудааст. Ду шоҳид ҳангоме ки паёми Нидои Нисфи Шабро тавассути лашкари фариштагон эълон мекунанд, ба осмон боло бардошта мешаванд; бинобар ин, онҳо «дар абр» ба осмон бурда мешаванд.

«Наздик ба анҷоми паёми фариштаи дуюм, ман нури бузургеро дидам, ки аз осмон бар халқи Худо медурахшид. Шуоҳҳои ин нур чунон равшан менамуданд, ки гӯё мисли офтоб буданд. Ва ман овозҳои фариштагонро шунидам, ки нидо мекарданд: “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред!”»

«Ин нидои нимашаб буд, ки мебоист ба паёми фариштаи дуҷум қудрат бахшад. Фариштагон аз осмон фиристода шуданд, то муқаддасони рӯҳафтодаро бедор созанд ва онҳоро барои кори бузург, ки пеши рӯяшон буд, омода гардонанд. Одамони соҳибистеъдодтарин аввалин касоне набуданд, ки ин паёмро қабул карданд. Фариштагон назди фӯрутанону содиқон фиристода шуданд ва онҳоро водор карданд, ки ин нидоро баланд кунанд: “Инак, Домод меояд; барои пешвози Ё берун оед!” Онҳое ки ба онҳо ин нидо супурда шуда буд, шитоб карданд ва бо қудрати Рӯҳулқудс паёмро эълон намуданд ва бародарони рӯҳафтодаи худро бедор карданд. Ин кор на бар ҳикмату донишомӯзии одамон, балки бар қудрати Худо устувор буд, ва муқаддасони Ё, ки ин нидоро шуниданд, натавонистанд ба он муқовимат намоёнд. Рӯҳонитаринҳо ин паёмро аввал қабул карданд, ва онҳое ки пештар дар ин кор пешсаф буданд, охири касоне шуданд, ки онро қабул намуданд ва ба афзудани ин нидо ёрӣ расонданд: “Инак, Домод меояд; барои пешвози Ё берун оед!”» Early Writings, 238.

Дар соати зилзила, ки даҳяки шаҳрро хароб месозад, ҳафт ҳазор нафар кушта мешаванд. Зилзила қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида аст. Шаҳр дар нубувват рамзи подшоҳист, ва Иёлоти Муттаҳида як даҳяки подшоҳии он даҳ подшоҳи Ваҳй 17 мебошад. Иёлоти Муттаҳида дар зилзилаи қонуни якшанбе сарнагун мешавад ва дигар подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас намоёнад, ва сипас ба подшоҳи аслии он даҳ подшоҳ, яъне подшоҳии ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддас, мегузарад, ки подшоҳии худро ба папағӣ, ки ҳаштумист ва аз он ҳафт аст, доданро мувофиқа хоҳанд кард.

Ва он даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ наёфтаанд; лекин бо ҳайвон як соат ҳамчун подшоҳон қудрат меёбанд. Инҳо як фикр доранд, ва қудрат ва тавоноии худро ба ҳайвон медиҳанд. Инҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад; зеро ки Ё Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ё ҳастанд, даъватшудагон, баргузидагон ва вафодоронанд. Ва ӯ ба ман меғӯяд: он обҳое ки дидӣ, ки фоҳиша бар онҳо нишастааст, қавмҳо, издиҳомҳо, миллатҳо ва забонҳоянд. Ва он даҳ шохе ки бар ҳайвон дидӣ, инҳо аз фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ўро харобу урён хоҳанд кард, ва ғӯшти ўро хоҳанд хӯрд, ва ўро дар оташ хоҳанд сӯзонд. Зеро Худо дар дилҳои онҳо ниҳодааст, ки иродаи Ёро ба ҷо оваранд, ва ҳамфикр бошанд, ва подшоҳии худро ба ҳайвон диҳанд, то суҳанони Худо ба иҷро расанд. Ва он зане ки дидӣ, ҳамон шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад. Ваҳй 17:12–18.

Даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳид «розӣ мешаванд», ки «подшоҳии» умумичаҳонии худро «ба ҳайвон бисупоранд». Онҳо «як фикр доранд», ҳамон тавре ки дар Забур ҳаштоду се «бо якдилӣ машварат карданд». Аҳъоб подшоҳи даҳ қабила буд, ки бо фоҳишаи Сӯр дар Ишаъё бисту се муносибати ғайришаръии зинокорона барқарор кард. Муносибати ғайришаръии Аҳъоб ва Изобал намунаи муносибати ғайришаръии Ҳиродус ва Ҳиродияс дар замони Илёс буд, ки дар сурати Яҳёи Таъмиддиҳанда намоёндагӣ шудааст. Ҳиродус намоёндаи Империяи Рум буд, ки дар Дониёл ҳафт аз даҳ шох иборат аст. Даҳ шох ба воситаи подшоҳии даҳқабилигии Аҳъоб тимсол ёфта буданд, ва ҳар дуи онҳо ба даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳид шаҳодат медиҳанд. Азбаски Аҳъоб ва Ҳиродус дар ин

муносибатҳои ғайришаръӣ намояндаи давлат буданд, нақши онҳо иҷро кардани таъқиби бидъаткорон барои ғоҳишаи Сӯр буд, ки дар анҷоми ҳафтад соли рамзӣ сурудҳои худро месарояд.

«Подшоҳон ва ҳокимон ва волиён бар худ нишонаи зиддимасеҳро гузоштаанд, ва онҳо ҳамчун аждаҳое тасвир шудаанд, ки меравад, то бо муқаддасон — бо онҳое ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро доранд — ҷанг кунад». Testimonies to Ministers, 38.

Дар вақти қонуни якшанбе ҳайвони заминӣ чун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ҳукмрониро бас мекунад, зеро ӯ тоза бо Изобал зино кардааст, ва сипас роҳбарии Созмони Милали Муттаҳидро ба даст мегирад. Сипас вай тамоми ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ҳайкали умумиҷаҳонии ҳайвонро барпо намояд, чунон ки пештар дар кишвари худ ҳангоми қонуни якшанбе онро ба анҷом расонида буданд.

Ва сокинони рӯи заминро ба василаи он мӯъҷизоте, ки ба ӯ қудрат дода шуда буд, то дар ҳузури ҳайвон ба ҷо оварад, фиреб медиҳад; ва ба сокинони рӯи замин меғӯяд, ки бояд барои он ҳайвоне, ки захми шамшер дошт ва зинда монд, сурате бисозанд. Ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки ба сурати ҳайвон рӯҳ бахшад, то сурати ҳайвон ҳам сухан гӯяд ва ҳам сабаб гардад, ки ҳар кӣ ба сурати ҳайвон сачда накунад, кушта шавад. Ва ҳамаи мардумро, хурду бузург, сарватманду камбағал, озоду ғулом, водор мекунад, ки бар дасти ростии худ ё бар пешонии худ нишоне бигиранд; ва ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, магар он ки нишона, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ӯро дошта бошад. Ваҳй 13:14–17.

Аҳъоб, Ҳиродус, даҳ подшоҳи Империяи Рум ва даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳид он аждаҳоро намояндагӣ мекунанд, ки меравад то бо муқаддасон ҷанг кунад, зеро ҳамеша маҳбуби Изобал таъқиби онҳоро ба анҷом мерасонад, ки Изобал онҳоро бидъаткорон мешуморад.

«Пас, дар ҳоле ки аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, ӯ, ба маънои дуҷумдараҷа, рамзи Руми бутпараст низ мебошад». «Муборизаи бузург», 439.

Ҳангоми заминларзаи қонуни якшанбе «ҳафт ҳазор» нафар «кушта мешаванд». Дар Дониёл боби ёздаҳум ва ояти чилу якум, «бисёре сарнагун мешаванд». Онҳое ки ҳангоми расидани қонуни якшанбе сарнагун мешаванд, адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоодикия мебошанд, ки барои бухрон омода нашудаанд. Шумораи «ҳафт ҳазор» бақияи қавми Худоро ифода мекунад. Худо ба Илёс, дар бухрони кӯҳи Кармил, ки бухрони қонуни якшанберо намояндагӣ мекунад, гуфт, ки дар «Исроил ҳафт ҳазор» ҳастанд, ки зонуе пеши Баал ҳам накардаанд. Ҳавворӣ Павлус дар бораи ин шарҳ медиҳад.

Пас, ман меғӯям: оё Худо қавми Худо рад кардааст? Ҳаргиз не. Зеро ман низ исроилӣ ҳастам, аз насли Иброҳим, аз қabilaи Бинёмин. Худо қавми Худо, ки онҳоро пешакӣ шинохта буд, рад накардааст. Оё намедонед, ки Навиштаҳо дар бораи Илёс чӣ меғӯянд? Чӣ гуна ӯ бар зидди Исроил назди Худо шафоат намуда, меғӯяд: «Худовандо, пайғамбарони Туро куштанд ва қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд; ва ман танҳо

мондаам, ва онҳо қони маро низ мечӯянд». Аммо ҷавоби Худо ба ӯ чӣ буд? «Ман барои Худ захира кардаам ҳафт ҳазор мардро, ки пеши сурати Баал зону назадаанд». Ҳамин тавр, дар замони ҳозира низ бақияе ҳаст, мувофиқи интиҳоби Ғайз. Румиён 11:1–5.

Ибораи «ҳафт ҳазор» боқимондаи қавми Худоро ифода мекунад, вале бояд заминае, ки дар он ба таври рамзӣ муайян шудаанд, ба ҳисоб гирифта шавад. Он мардоне ки дар заминларзаи қонуни якшанбе сарнагун мешаванд, боқимондаи Адвентистони рӯзи ҳафтуми бевафоянд, ки дар ҳамон ҷо ва дар ҳамон вақт аз қониби Бобили рӯҳонии муосир ба асорат бурда мешаванд. Дар таърихи нубуввати Исроили қадимии воқеӣ, вақте ки Бобил Ерусалимро барои бори дуюм аз се бор хароб кард, боқимондаи «ҳафт ҳазор» мардони «қудратманд» «аз замин» ба асорат бурда шуданд.

Ва ӯ Еҳуёкинро ба Бобил бурд, ва модари подшоҳ, ва занони подшоҳ, ва амалдорони ӯ, ва зӯроварони заминро; ҳамаи онҳоро аз Ерусалим ба Бобил ба асирӣ бурд. Ва ҳамаи мардони далер, яъне ҳафт ҳазор нафар, ва хунармандон ва оҳангарон ҳазор нафар, ҳамаи онҳоро, ки нерӯманд ва барои ҷанг мувофиқ буданд, подшоҳи Бобил ба Бобил асир бурд. Ва подшоҳи Бобил Маттанияхро, ки бародари падари ӯ буд, ба ҷойи ӯ подшоҳ гардонид, ва номи ӯро ба Сидкиёх иваз кард. 4 Подшоҳон 24:15–17.

Ҳамин ки мардони пуриқтидори Ерусалим дар заминларзаи қонуни якшанбе сарнагун мегарданд, «войи сеюм ба зудӣ меояд. Ва ғариштаи ҳафтум навохт». Войи сеюм ҳамон қарнаи ҳафтум аст, ки ғариштаи ҳафтум онро менавозад. Дар «соат»-и «заминларза»-и қонуни якшанбе — Исломи зарба мезанад!

Яке аз хусусиятҳои асосии Иломи дар вои аввал ва дуюм он буд, ки воқеияти таърихӣ нишон медиҳад: шеваи ҷангии онҳо аз тактикаҳои маъмулии ҷанг, ки дар тӯли таърих ҳангоми иҷро қардани нақши нубуввати худ ба қор бурда мешуданд, фарқ дошт. Шеваи ҷангии онҳо ин буд, ки ногаҳон ва ғайриҷашмдошт зарба мезаданд. Қалимаи «ассасин» аз амалҳои ҷанговарони иломӣ дар он давраи таърихӣ бармеояд. Ҳамлаҳои онҳо монанди қамикадзехҳои ҷопонӣ дар Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ буданд. Ҷанговарони иломӣ интизор доштанд, ки ҳангоми қатл қардани ҳадафи худ мемиранд. Аз ин сабаб, як одати маъмули ҷанговарон ин буд, ки пеш аз ҳамла барои омода шудан ба марг худро бо ҳашиш маст мекарданд, то тарси маргро ғурӯ нишонанд. Вақте ки онҳо ба қурбониёни худ зарба мезаданд, ин ногаҳонӣ ва ғайриҷашмдошт буд, ва тақии онҳо ба ҳашиш барои ба даст овардани ҳолати матлуби равоӣ, дар якҷоягӣ бо ҳамлаи махфӣ, ба сабаби иртиботаш бо қалимаи ҳашиш, заминаи этимологии қалимаи «ассасин»-ро ташкил дод.

Войи сеюм ва қарнаи ҳафтум «ба зудӣ меояд».

Ҳамчунин, 22 октябри соли 1844, ғариштаи аҳд «ногаҳон» ба маъбади Худ омад. Хоҳар Уайт «ногаҳонӣ»-и омадани ғариштаи аҳдро чунин муайян кард, ки омадани ӯ «ғайриҷашмдошт» буд. Бинобар ин, ҳамаи қор «омадан»-е, ки 22 октябри соли 1844 ба иҷро расиданд, ғайриҷашмдошт ва ногаҳонӣ буданд.

«Омадани Масеҳ ҳамчун Сарқоҳини мо ба Қудси қудсӣ, барои поксозии мақдис, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадимулайём, чунон ки

дар Дониёл 7:13 баён гардидааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки онро Малокӣ пешгӯӣ кардааст,— ҳама тасвири як воқеа мебошанд; ва ҳамин ҳамчунин бо омадани домод ба никоҳ, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 баён кардааст, ифода ёфтааст». «Муборизаи бузург», 426.

Масали даҳ духтар айнан такрор мешавад; бинобар ин, ҳамаи чор «омадан»-е, ки 22 октябри соли 1844 ба таври комил иҷро шуданд, боз ҳам айнан дар вақти он заминларзае, ки қонуни якшанбе мебошад, иҷро хоҳанд шуд. Дар шарҳи масали духтарон, хоҳар Уайт ба он шаҳодате меафзояд, ки ногаҳонӣ ва ғайричашидмошт буданеро муайян мекунад, ки дар заминларзаи қонуни якшанбе рамзӣ шудааст ва он иҷрои комили Нидои Нимашаб мебошад.

«Хислат дар бухрон ошкор мегардад. Вақте ки овози чиддӣ дар нисфи шаб эълон кард: “Инак, домод меояд; барои пешвоз гирифтани ӯ берун оед”, бокирагони хуфта аз хобҳои худ бедор шуданд, ва маълум гардид, ки кӣҳо барои ин воқеа тайёри дида буданд. Ҳар ду гурӯҳ ногаҳон дастгир шуданд, аммо яке барои ҳолати фавқулода омода буд, ва дигаре бе тайёри ёфт шуд. Хислат аз ҷониби ҳолатҳо ошкор мегардад. Ҳолатҳои фавқулода ҷавҳари ҳақиқии хислатро ба зухур меоранд. Ягон мусибати ногаҳонӣ ва интизориначуда, маҳрумӣ ӯ бухрон, беморӣ ӯ азоби ғайричашидмошт, чизе ки ҷанро рӯ ба рӯи марг меоварад, ботини ҳақиқии хислатро ошкор хоҳад кард. Ошкор хоҳад шуд, ки оё ба ваъдаҳои каломи Худо имони воқеӣ ҳаст ё не. Ошкор хоҳад шуд, ки оё ҷон ба василаи ғайз нигоҳ дошта мешавад, ва оё дар зарф ҳамроҳи ҷароғ рафта ҳаст ё не.»

«Замонҳои озмоиш барои ҳама меоянд. Мо дар зери озмоиш ва имтиҳони Худо худро чӣ гуна рафтор мекунем? Оё ҷароғҳои мо хомӯш мешаванд? Ё ҳанӯз ҳам онҳоро фурузон нигоҳ медорем? Оё мо ба воситаи алоқаи худ бо Ӯ, ки пур аз ғайз ва ростист, барои ҳар гуна ҳолати изтирорӣ омодаем? Панҷ бокираи доно натавонистанд хислати худро ба панҷ бокираи нодон интиқол диҳанд. Хислатро мо бояд ҳамчун шахсони алоҳида ташаккул диҳем». Review and Herald, October 17, 1895.

Ҳангоми заминларзаи қонуни якшанбе, Иёлоти Муттаҳида дигар подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас намонанд. Боқимондаи ҳафт ҳазор адвентистони Лоодикия, ки барои бухрон омода нашудаанд, хислатеро зоҳир хоҳанд кард, ки барои нишони ҳайвон омода шудааст. Он гоҳ Исломи ногаҳон ва ғайричашидмошт фаро мерасад, зеро «войи сеюм зуд меояд», вақте ки «фариштаи ҳафтум» садо медиҳад!

Чор «омадан», ки ҳамаашон дар 22 октябри соли 1844 ба амал омаданд, сипас такрор мешаванд. Омадани аввал ифтиҳоии довариро муайян намуд, дар иҷрои Дониёл ҳашт ояти чордаҳ. Он паёми фариштаи аввалро, ки эълони мекард, ки «соат»-и доварии Ӯ фаро расидааст, тасдиқ кард. Он иҷро рамзи «соат»-и заминларза аст, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, ва он «соат»-ест, ки Исломи барои қабул шудани қонуни якшанбе «доварии Ӯ»-ро бар Иёлоти Муттаҳида меоварад.

Пайки аҳд дар боби сеюми Малокӣ ногаҳон ба маъбаде омад, ки Ӯ онро дар чилу шаш сол — аз 1798 то 1844 — барпо карда буд, то бо «Левиён»-и таърихи Миллерӣ ба аҳд дарояд. Дар заминларзаи қонуни якшанбе, пайки аҳд ногаҳон меояд, то ба маъбади устухонҳои хушки мурдаи эҳёшуда дарояд, то бо «Левиён»-и таърихи яксаду чилу ҳазор ба аҳд

дарояд.

Дар замони заминларзаи қонуни якшанбе Писари одам назди Падар меояд, то подшоҳиро қабул намояд, дар иҷрошавии Дониёл боби ҳафт ояти сездаҳ, чунон ки Ў дар 22 октябри соли 1844 кард; зеро дар «соат»-и он заминларза «овозҳо дар осмон» ҳастанд, ки эълон мекунанд, ки «подшоҳҳои ин ҷаҳон подшоҳҳои Худованди мо ва Масеҳи Ў шудаанд; ва Ў то абадулобод салтанат хоҳад кард. Ва он бисту чор пирон, ки назди Худо бар тахтҳои худ нишаста буданд, бар рӯйҳои худ афтада, ба Худо сачда карданд, Гуфта: Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки ҳастӣ, ва будӣ, ва меояд; зеро ки Ту қудрати бузурги Худро ба Худ гирифтаӣ, ва салтанат рондаӣ».

Дар соати зилзила, ҳангоме ки довариини Ў фаро мерасад, ва он ду шоҳид, ки пештар аз кӯчае ки дар он кушта шуда буданд эҳё гардида буданд, бармехезанд. Сипас, чун лашкари азиме, онҳо ба осмон бардошта мешаванд, дар ҳоле ки боқимондаи ҳафт ҳазор адвентистони Лаодиқея сарнагун мегарданд. Гандуми доно дар ҳамон ҷо ва дар ҳамон дам аз коҳи нодон чудо шудааст. Он гоҳ Масеҳ Малакути Худро қабул мекунад ва карнаи ҳафтум садо медиҳад, ки он ҳамчунин войи сеюм аст, ки ногаҳон ва ғайриҷашмдошт фаро мерасад, ва баъд «миллатҳо» «ба ҳашм меоянд, ва ғзаби Ту фаро мерасад».

Ба ҳашм омадани халқҳо нақши нубувватиини Ислом аст, ва он аз соати заминларза оғоз ёфта, то поёни муҳлати озмоиши инсон ва ҳафт балои охирин идома меёбад, ки онҳо бо суханони «ғзаби Ту фаро расид» ифода шудаанд. Дар миёни қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида ва поёни муҳлати озмоиш, ки дар он ғзаби Худо дар ҳафт балои охирин зоҳир мегардад, войи сеюм — рамзи Ислом; карнаи ҳафтум — рамзи Ислом; ва ба ҳашм омадани халқҳо — рамзи Ислом; се шоҳиди рамзӣ фароҳам меоранд, ки паёми Нидоии Нисфи Шаб иҷроии ба қонуни якшанбе расидани Ислом мебошад.

Чунон ки дар оғоз бо ҳаракати миллериён буд, паёми Нидоии Нисфи Шаб ислоҳи пешгӯии нокомшудае буд. Дар таърихи миллериён ин нокомии воқеае буд, ки пешгӯӣ шуда буд ба амал ояд. Дар оғози таърихи миллериён, филаделфиён пешгӯии нокомшудаи худро пешниҳод карданд, зеро Худо дасти Худро бар хатое, ки дар ҷадвали соли 1843 буд, нигоҳ дошта буд.

Дар ҳаракати Лӯдиқия дар охири Future for America, Худо ҳеҷ гоҳ дасти Худро бар он хато нанигаронид. Ин дасти инсонӣ буд, ки ҳақиқатро пӯшонид, ки вақт дигар набояд дар татбиқи нубувватӣ истифода шавад. Дастҳои инсонӣ аъмоли инсониро ифода мекунанд.

Дар ҷунбиши анҷомини яксаду чилу чор ҳазор, хатои татбиқ намудани вақт гуноҳ буд, зеро татбиқи вақти нубувватӣ дигар набояд ба кор бурда мешуд. Татбиқи гуноҳолудӣ вақт бо он рамзгузорӣ шуда буд, ки Мусо фармони Худоро дар бораи хатна кардани писараш нодида гирифт, ва он ҳамчунин бо он рамзгузорӣ шуда буд, ки Уззо фармони Худоро нодида гирифт, ки танҳо коҳинон метавонистанд сандуқро ба даст гиранд. Иродаи Худованд набуд, ки ҳар яке аз он амалҳо ё беамалиҳои гуноҳолуд аз ҷониби қавми Худо анҷом дода шавад. Гуноҳ танҳо як таъриф дорад, ва он вайрон кардани шарият аст. Мусо қонуни хатнаи Худоро вайрон кард, Уззо қонуни муқаддасгоҳи Худоро вайрон кард, ва ин ҷунбиш қонуни

нубуввати Худоро вайрон кард. Исроили қадим амонатдорони шариати Худо гардонида шуданд, ва чунбиши Адвентистӣ низ дар ибтидо ва анҷомаш амонатдорони ҳақиқатҳои нубуввати Худо гардонида шуд.

Дар изтиробҳои худ, Сипӯра дарҳол амали хатна кардани писарашонро шахсан ба анҷом расонд; ва ба ин васила тавбаи он касонеро ифода намуд, ки дар ин ҳаракат иштирок доштанд ва мебоист барои бефаъолияти гуноҳолуди худ — яъне барои иҷозат додан ба он ки татбиқи вақт бо паём марбут карда шавад — фавран зоҳир менамуданд. Довуд низ ба ҳамин монанд барои амали Узо тавбаи саҳт зоҳир мекунад. Барои он ки ин ҳаракат баҳс кунад, ки татбиқи вақт дар пешгӯии 18 июли соли 2020 ба гунае дуруст буд, ки гӯё он ба иродаи Худо мувофиқ будааст, ин ҳамон аст, ки баҳс карда шавад, ки Мӯсо ва Сипӯра дар асл ҳолат надоштанд аҳкоми ошкори Худоро риоя кунанд, ва Худо дар ҳақиқат парвоя надошт, ки оё Узо ба сандуқ даст расонд ё не. 18 июли соли 2020 пешгӯии бардурӯғ буд, ва унсуре, ки бардурӯғ буд, унсури вақт буд.

Ин ҳақиқатҳо дар мақолаи навбатӣ боз ҳам муфассалтар баррасӣ хоҳанд шуд.

«Худованд ба ман нишон дод, ки паёми фариштаи сеюм бояд биравад ва ба фарзандони парокандаи Худованд эълон карда шавад, ва он набояд бар вақт овехта гардад; зеро вақт дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад буд. Ман дидам, ки баъзеҳо аз мавъиза кардани вақт ба ҳаяҷони козибе меафтанд; паёми фариштаи сеюм аз он қавитар буд, ки вақт тавонад онро бошад. Ман дидам, ки ин паём метавонад бар пояи худ устувор биистад, ва барои тақвият ёфтани ба вақт ниёз надорад, ва он бо қудрати азим хоҳад рафт, ва кори худро анҷом хоҳад дод, ва дар росткорӣ кӯтоҳ карда хоҳад шуд». Experience and Views, 48.